

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, XVII. Évfolyam 45. szám, 2023.nov. 4.

Juhász Gyula: Emlék

Egy arc fölbukkan néha a homályból,
Hová eldugta őt a feledés,
Egy régi társnak arca, aki bátor
Tekintetével a lelkedbe néz.

Elhunyt napok és elfakult vidékek
Feléd ragyognak ismét hirtelen,
Fölzendül elnémult szavak zenéje
És lelkeseden, lehangolt hangszeren

Ábrándjaid eljártssza újra múltad,
Csak bánatod tesz rájuk hangfogót...
A feledés homályából kibukkan
Egy régi arc és feléd mosolyog.

Levél a húgomnak

A temetésünkről jövök, kicsit meghaltam én is.

Eltettem veled életem egy részét, a közös emlékeinket, a gyermekkoromat.

A csínytevéseinket, titkainkat, boldog ábrándozásainkat. A szavakat, melyeket csak mi értettünk, és a sok-sok nevetést.

Eltettem veled magamat, magamból egy részt, a jobbikat, a boldog ártatlanságkorát. Már nem félek a haláltól, mert Te ott vagy.

Halálod előtt három héttel álmodtam veled, azt álmodtam, hogy meghaltál. Sírva ébredtem, nem értettem meg Isten álmomban küldött üzenetét. Azt mondják, hogy Isten elfeledett nyelve az álom. S én elfeledtem az álmomat.

Nem kerestelek. Már soha nem tudom elmondani, hogy mennyire szeretlek. Megfosztottnak érzem magam, kifosztott a halál. Mintha egy légüres térben lebegnék, távol a világtól. Nem jut el hozzám a világ zaja. A lépteim könnyűek, élet és halál között suhanok.

Valahol a két világ között, ott, ahol már nem értem az élőket és még nem értem a holtakat. Nem értem, csak látom őket, látom gesztusaikat, nevetésük távoli, dermesztő kacaj. Eszembe jutott kedvenc mesénk, a Hókirálynő, amikor Kaynek egy jégszilánk fúródott szívébe és testvére, Gerda forró könnyei olvasztották fel szívében a fagyot. Már nem tudjuk könnyeinkkel átmosni egymás szívét.

Emlékszel? Egyszer nagyon sírtál. Sírtál, hogy meg fogsz halni, úgy öt éves lehettél, apánk szaladt be a szobába hozzád, már nem tudom meg soha, hogy mit mondott neked.

Most ő sír. A múlt éjjel ismét álmodtam, már nem rólad, hanem veled. Meglátogatással álomban.

Fiatal voltál, még gyermek. Hevesen gesztikulálva beszéltél a hosszú fehér ruhádban, melyre ezüstszálból virágmintát szőttek, amit annyira szeretted. Nem értettem, amit mondtál.

Hallottalak, de nem értettelek. Hiába ismételted szüntelen a mondatot. Imádkoztam az Úrhoz. Kértem, mutassa meg hol vagy, jól vagy-e. Napok teltek el imádsággal. Az Úr hallgatott, majd egy éjjel ismét álmodtam veled.

Azt álmodtam, hogy álmodom. Álmodott álomban fejemre terítettél valamit, megérintettél és leültél mellém az ágyba. Nevettél. Sírva kérdeztem, hogy hallod-e az imáimat. Hallom, mondtad, miközben átöleltél.

S én még egy jelre vágytam, még egy utolsó jelre, egy bizonyosságra, hogy jól vagy, hogy biztos lehessen benne. Fájdalmamban egy kolostorban bújtam el a világ elől. Csendre vágytam. Ott az apácáknál, ahol körbeölelt a csend, az imádság és a Vesperás alatt ránéztem az oltáron lévő Krisztusra, megláttam benne az arcodat. Azt hittem, hogy a képzeletem játszik velem, behunytam a szemem, majd ismét felpillantottam. Láttalak. Megláttalak Krisztusban és hirtelen megéreztem, hogy így üzent az Isten.

A zsoltárt olvasom most, a 67. zsoltárt „sajgó sebedet az okozza, hogy az Úr szava most másként érint”. Sokan imádkozunk érted, a szentmisén a harang érted szól.

Néha még mindig álmodom, már az életet álmodom, nem a halált. Azt álmodtam, hogy vitatkoztam veled, már tudom milyen, ha meghalsz, már nem akarom ezt a játékot játszani. Az életet akarom játszani.

Mindannyian egy szívdobbanásnyira vagyunk a haláltól, ki innen, ki túl. Istenben egyek vagyunk most is, de az én utam még tart.

Viszlek, viszlek magammal. Viszem a kétségeidet, reményeidet, szomorúságodat, vágyaidat.

Sokszor elképzelem, ahogy őseim hosszú sorokban kígyóznak mögöttem, az ő erejükből meritek nehéz döntések idején, hitük, álmaik, kétségeik, vágyaik az enyém, és most beálltál magém...

Részlet **Vincze Mónika: Találkoztunk Isten és én** c. könyvéből

Borromei szent Károly példakép

Nevemet édesapám apukája iránti tiszteletből kaptam. Bár Őt sajnos már nem ismertem, de amit hallottam róla nagyon büszke vagyok rá, nem kevésbé édesapámra, aki mesélt nekem róla. De most térjünk át védőszentemre Borromei szent Károlyra. Gyermekkoromban olvasva életét távolinak éreztem személyét. Olasz püspök a XVI. században, megfoghatatlannak tűnt számomra. Mostanra más megvilágításba került sok információ.

Fiatal és felnőtt életemet a Pió atya, Apor Vilmos, Teréz anya, II. János Pál pápa személye ragadta inkább meg, talán mivel XX., XXI. századi emberek voltak, így közelebbinek is érezhettem életpéldájukat.

Azonban kicsit távolabbra tekintve, Assisi szent Ferenc mellett Borromei szent Károly a maguk korában csodálatos életet éltek.

Károly születése óta tanult. Egész életét az informácó gyűjtés töltötte ki, melyet nem rejtett véka alá, hanem kellő időben Isten ügyének szolgálatába állította. A Tridenti zsinat alapján a kor elburjánzott vadhajtságait, egyházi eltévelyedéseit igyekezett helyes irányba terelni. Az emberek megsegítése által akarta Krisztus irántunk nyújtott szeretetét viszonzni.

Csekély 46 esztendő, melyet közöttünk töltött teljes életpályának láthattam. Bár a kora összes hibáit nem tudta eltörölni, de életével minden szinten segített. Érseki szinten csak úgy, mint egyszerű emberként.

Hiszem, hogy keresztelesemkor Isten gyermekévé váltam. Az elsőáldozás, bérnalkozás, házasság szentségei által a Szentlélek közreműködésével, ha kértem, ha nem kaptam segítséget.

Hasonló képen keresztelesemkor Borromei szent Károly kapott egy kis gyermeket személyemben, aki időnként ráfigyelt, időnként nem. Most életem kellő távlatából visszatekintve biztosan tudhatom, hogy Ő háttérben mindig segített és remélem életem végéig segíteni is fog a helyes úton maradni.

Hálás vagyok szüleimnek és nagypapámnak, hogy ezt a nevet kaptam és álltaluk Borromei szent Károly pártfoglaltja lehetek.

Csokonay Károly István

Az UNESCO egy 2001-es konferencián jelentette be a **tudomány világnapját**, amit minden évben **november 10-én** tartanak. Első ízben 2002-ben ünnepelték meg. Ezen alkalomból emeljük be hírlevelünkbe az alábbi írást.

Keresztényellenes Fake News: Az egyház a tudomány ellenlábasa

Gyakorta hallhatjuk, hogy a Római Katolikus Egyház a tudomány állandó ellenlábasa (volt). Valóban gáncsoskodások jellemezték az egyház és a tudomány kapcsolatát? Megsúgjuk: nem. Akkor mégis hogyan alakult ki ez a tévképzet?

Egyesek a középkor világát mozdulatlanak és sötétnek látják. A Római Birodalom bukása után a kereszténység volt az, mely képes volt hidat építeni a kontinens népei közé. Az egyház nem csak a középkori államrendszer alapja volt, hanem egyben a tudomány fő szervezője is. Mégis, egyes közéleti hangadók, valamint a városi legendák terjesztői úgy tartják, hogy a Szentszék szándékosan eltitkolta a „világi” tudást hívei elől, hogy a Biblia igazát bizonyítani tudja.

A vallás mindig iránytűt jelentett a hívek lelki életében. Az egyházi ünnepek, hagyományok határozták meg a hétköznapiakat, azok alapján szerveződött az élet. Mindez nem azt jelenti, hogy az egyház maradi lett volna, sőt éppen ellenkezőleg!

A középkor folyamán a tudomány egyedüli letéteményese az egyház volt, elég csak arra gondolnunk, hogy az írástudók kizárólagosan az egyházi iskolák keretein belül nevelődtek ki. A tudás őrzői és gyarapítói voltak, mely nem korlátozódott csupán a teológiai ismeretekre. Egy középkori egyetemen a teológiai kar mellett kötelezően megjelentek a jogi, orvosi és művészeti karok is. A Szentszék védelmet és szabadságot is nyújtott az egyetemeknek, a kutatás, a fejlesztés és a művészeti újítások is az egyházi megrendelések finanszírozásával jöttek létre. Akkor hogyan alakult ki ez a téves elképzelés, hogy a katolikus egyház állandó gátja volt az újításnak?

A középkori eredmények a felvilágosodás korában újraértelmeződtek. Az új filozófiai irányzatok szakítottak a hagyománnyal és megvetették a korábbi korok eredményét és tapasztalatát.

Elsősorban a liberális-materialista filozófiai nézetek voltak azok, melyek állandóan igyekeztek az egyházat tudománytalansággal bélyegezni.

Mindez egy olyan tudománytörténeti korrajz, melynek részleteit, mozgatórugóit ma már pontosan ismerjük.

A támadások és félreértések ellenére elmondható, hogy nem csak a középkorban, hanem az újkorban is kiemelkedő szerepe volt az egyházi iskolarendszernek és a tudománynak. Se szeri, se száma azoknak az egyházi vezetőknek, kutatóknak, gondolkodóknak, akik nem csak iskolát, hanem irányzatokat, módszertanokat is kidolgoztak, mellyel a modern tudomány új lendületet kapott.

Forrás: Tóth Gábor (vasárnap.hu)

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Varga Ili.

Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com

Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

Pécel, 2023. Nov. 5 – 12.

Évközi XXXI. hét

		Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
4	SZOMBAT	Borromeo Szt Károly	10:00 Előesti sztm: 18:00	+Kovács Lajosné Horváth Judit I.ü. tem. megeml. a Czétényi, Sörös, Mikes, Bodrogi, Blank, Sulyok, Husztai, Kosaras és Béres csal + tagjai	Elsősombati engesztelő ima: 14:30-17:30
5	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP	10:30 18:00	a Vujkovich-Kiss csal + tagjai é Imre, György, Norbert, + Ildikó	Egyházközségi Szentségimádás: 16:30 – 17:30
6	HÉTFŐ		—————		
7	KEDD		7:30	hálából édesanya gyógyulásáért	Csendes Szentségimádás 19:30-21:00
8	SZERDA		7:30	+Béla, Márta és cstg.	
9	CSÜTÖRTÖK	A lateráni bazilika fel- szentelése	—————		Szentségimádás: 8:00-10:00; 19:30-21:00
10	PÉNTEK	<i>Nagy Szent Leó</i>	18:00		Bibliakör: 19:00 (Iskola)
11	SZOMBAT	Tours-i Szt Márton	Előesti sztm: 18:00	Radványi és Zachár csal I.ü.	
12	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP	10:30 18:00	hálából Ilonért és Bendekért Zeller József és Zeller Erzsébet keresztszülők	